

Už jednou unikla vrahovi. Dokáže to i podruhé?

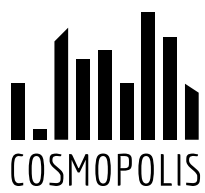
KANIBAL Z NINE ELMS

ROBERT BRYNDZA

První případ Kate Marshallové

Robert Bryndza

**KANIBAL
Z NINE ELMS**

Už jednou unikla vrahovi. Dokáže to i podruhé?

KANIBAL Z NINE ELMS

ROBERT BRYNDZA

První případ Kate Marshallové

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

NINE ELMS

Robert Bryndza

Copyright © Robert Bryndza 2019

Design © Kidethic 2019

Translation © Kateřina Elisová 2019

© Grada Publishing, a. s., 2019

Z anglického originálu Nine Elms, vydaného nakladatelstvím Thomas & Mercer,

Seattle v roce 2019, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaurová

Korektura Barbora Srncová

Grafická úprava a sazba Roman Krivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2019
jako svou 7447. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-1094-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-1093-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-2897-6 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

ROBERT BRYNDZA PŘEDSTAVUJE NOVOU VYŠETŘOVATELKU

KATE MARSHALLOVOU,

ŽENU S POHNUTÝM OSUDEM A SILNÝM SMYSLEM
PRO SPRÁVEDLNOST

PODZIM 1995

Detektiv konstábl Kate Marshallová zrovna jela vlakem zpátky domů, když jí zazvonil telefon. Chvilí trvalo, než prohledala záhyby dlouhého zimního kabátu a našla ho ve vnitřní kapse. Vylovila ohromný telefon připomínající cihlu, vytáhla anténu a hovor přijala. Volal její šéf, detektiv šéfinspektor Peter Conway.

„Pane. Dobrý den.“

„Konečně. Zvedla to!“ vyštěkl bez úvodních frází. „Volám vám. Jaký má sakra smysl, že máte jeden z těch nových telefonů, když ho nezvedáte?“

„Omlouvám se. Celý den jsem byla u soudu kvůli rozsudku v případu Travise Jonese. Dostal tři roky, což je víc, než jsem...“

„Nějaký pejskař našel v parku Crystal Palace tělo mladé dívky,“ přerušil ji. „Nahé. Na těle jsou stopy po kousnutí, přes hlavu měla přetažený igelitový pytel.“

„Kanibal z Nine Elms...“

„Operace Bolehlav. Víte, že to označení nemám rád.“

Kate chtěla opáčit, že jméno se ujalo a je zažité, ale její šéf nepatřil k těm, kdo by podporovali vtipkování. Ten epiteton vytvořil před dvěma lety tisk, když se na vrakovišti ve čtvrti Nine Elms v jihozápadním Londýně v blízkosti Temže našlo tělo sedmnáctileté Shel-

ley Norrisové. Technicky vzato, vrah své oběti pouze pokousal, ale novináři nedopustili, aby něco takového ohrozilo dobrou přezdívkou sériového vraha. Během posledních dvou let byly uneseny další dvě dívky. Obě dvě navečer, když se vracely ze školy domů. Jejich těla byla objevena několik dní po zmizení, odhozená v londýnských parcích. Nic neprodává noviny lépe než kanibal na útěku.

„Kde jste, Kate?“

Za oknem vlaku vládla tma. Podívala se na elektronický displej ve vagonu.

„Ve vlaku. Jsem skoro doma, pane.“

„Vyzvednu vás před stanicí. Na našem obvyklém místě.“ Zavěsil, aniž počkal na odpověď.

O dvacet minut později čekala Kate na krátkém úseku chodníku mezi podchodem u stanice a rušným jižním obchvatem, kudy pomalu projížděla řada aut. Většina prostoru kolem stanice byla roze-stavěná a Kateina dlouhá cesta domů, do jejího malého bytu, ji vedla přes opuštěná stavenišť. Nejednalo se o místo, kde by někdo dobrovolně setrval i po setmění. Cestující, s nimiž vystoupila z vlaku, přešli silnici a zmizeli v temných ulicích. Podívala se přes rameno směrem k zatuchlému prázdnému podchodu, který se utápěl ve stínu, a přešlápla z nohy na nohu. Malou tašku s jídlem, co si koupila k večeři, si postavila mezi nohy.

Na krk jí dopadla kapka vody. A další. Začínalo pršet. Zvedla si límec, přihrbila se a vydala se blíž k jasným reflektorům proudu vozidel.

Kate byla na Operaci Bolehlav přidělena před šestnácti měsíci, kdy počet obětí Kanibala z Nine Elms dosáhl dvou. To, že se mohla

podílet na vyšetřování velmi sledovaného případu, považovala za výhru, a to zejména i z toho důvodu, že ve stejnou dobu přišlo povýšení do hodnosti detektiva v civilu.

Za osm měsíců od chvíle, kdy bylo nalezeno třetí tělo – sedmnáctiletá školačka jménem Carla Martinová –, případ zamrzl. Operace Bolehlav byla zredukována a Kate spolu s několika dalšími služebně nižšími policisty převeleli na protidrogové oddělení.

Kate mžourala do deště na dlouhou řadu aut. Zářivá světla reflektorů se vynořovala z ostrého ohybu silnice, ale z dálky neslyšela žádný zvuk policejních sirén. Zkontrolovala si hodinky a ustoupila z oslňujícího světla.

Petera neviděla dva měsíce. Krátce před tím, než ji převeleli, se s ním vyspala. Málokdy trávil volný čas se svým týmem a při jedné vzácné příležitosti, kdy zašli po práci na skleničku, si spolu hodně povídali. Kate vnímala jeho společnost a inteligenci jako stimulující. Zůstali v hospodě dlouho, i když se zbytek týmu už rozešel domů, a nakonec skončili v jejím bytě. A další večer ji pozval k sobě domů. Katein flirt se šéfem – ne při jedné, ale dvou příležitostech – se stal něčím, co ji uvnitř pálilo a čeho litovala. Jednalo se o okamžik šílenství. O dva okamžiky. Než se oba vzpamatovali. Kate měla silný morální kompas. Je dobrým policistou.

Vyzvednu vás před stanicí. Na našem obvyklém místě.

Zneklidňovalo ji, že to Peter řekl do telefonu. Do práce ji svezl dvakrát, a pokaždé vyzvedl i jejího kolegu, detektiva Camerona Rose, který bydlí nedaleko. Řekl by i Camovi *na našem obvyklém místě?*

Cítila, jak jí po zádech dlouhého kabátu začíná stoupat chlad a déšť prosakuje dírami v podrážkách „lepších bot“, které si vzala k soudu.

Kate si upravila límec, zachumlala se do kabátu a svou pozornost soustředila na proud vozidel. Téměř všichni řidiči byli muži, bílí, mezi pětatřiceti až čtyřiceti lety. Demograficky dokonalý sériový vrah.

Kolem Kate projela špinavá bílá dodávka. Řidičův obličej zkreslovala dešťová voda na čelním skle. Policie se domnívala, že Kanibal z Nine Elms využívá k únosu svých obětí dodávku. Na dvou tělech byla nalezena vlákna z koberečků, která odpovídala bílé dodávce Citroënu Dispatch rok výroby 1994, jichž bylo v Londýně a okolí registrovaných více než sto tisíc. Kate by zajímalo, jestli policisté, kteří dál pracují na Operaci Bolehlav, stále prověřují seznam majitelů Citroënu Dispatch. A kdo je ta nová oběť? V novinách se neobjevilo nic o pohřešované osobě.

Na semaforu kousek vpředu padla červená a malý modrý ford v řadě aut zastavil pár desítek centimetrů od Kate. Uvnitř seděl takový ten městský týpek – s nadváhou, asi pětapadesátiletý, v proužkovaném obleku a brýlích. Když uviděl Kate, sugestivně povytáhl obočí a zablikal reflektory. Kate odvrátila pohled. Modrý ford se pomalu rozjel a zmenšoval mezeru mezi auty, dokud se okénko spolujezdce neocitlo téměř na její úrovni. Okénko se spustilo dolů a muž se naklonil.

„Zdravím. Zdá se, že je vám zima. Mohl bych vás zahřát...“ Poklepal na sedadlo vedle sebe a vyplázl jazyk, dlouhý a špičatý. Kate zkameněla. Hrudníkem se jí začala rozlévat panika. Zapomněla, že má policejní odznak a že je policistka. Jako by to všechno vyletělo ven a zůstal jen strach. „No tak. Naskoč. Zahřeju tě,“ řekl a znovu netrpělivě poklepal na sedadlo.

Kate odstoupila od obrubníku. Podchod za jejími zády byl temný a prázdný. Další auta v řadě řídili muži, kteří – zakukleni ve svých vozech – vypadali nevšímavě. Na semaforu vpředu dál svítila čer-

vená. Déšť líně bubnoval do střech aut. Muž se ještě víc naklonil a dveře spolujezdce se na několik centimetrů otevřely. Kate ustoupila o další krok, ale cítila se v pasti. Co když vystoupí z auta a zatlačí ji do podchodu? „Neser mě! Tak kolik?“ naléhal muž. Jeho úsměv zmizel a Kate viděla, že si rozeplnul kalhoty. Jeho spodky měly vybledlou a zašlou barvu. Zahákl prst za gumu v pase a odhalil svůj penis s trsem prošedivělého pubického ochlupení.

Kate stála přikovaná na svém místě a přála si, aby se světlo na semaforu změnilo.

Náhle se rozezněla policejní siréna a protnula ticho. Auta a oblouk podchodu osvětlila modrá blikající světla. Muž se spěšně upravil, zapnul si kalhoty, zavřel dveře a aktivoval centrální zamykání dveří. Na jeho obličej se vrátil netečný výraz. Kate zalovila v kabelce a vytáhla policejní průkaz. Přistoupila k modrému fordu a průkaz připlácla na okno spolujezdce. Litovala, že to neudělala už dřív.

Peterovo neoznačené policejní auto s otáčejícím se modrým světlem na střeše svištělo kolem řady vozidel částečně po travnatém pásu kolem silnice. Na semaforu naskočila zelená. Auto vpředu odjelo a Peter se vmákl do mezery. Muže uvnitř fordu zachvátila panika. Uhladil si vlasy a kravatu. Kate z něj nespouštěla pohled, průkaz strčila zpátky do kabelky a zamířila ke dveřím spolujezdce Peterova auta.

2

„Omlouvám se za to čekání. Provoz,“ řekl Peter a věnoval jí rychlý úsměv. Ze sedadla spolujezdce sebral hromadu papírů a položil je za svoje sedadlo. Byl to dobře vypadající muž, kterému táhlo na čtyřicet, měl široká ramena, husté tmavé vlnité vlasy, vysoké lícni kosti a laskavé hnědé oči. Na sobě měl drahý a na míru šitý černý oblek.

„Samozřejmě,“ opáčila Kate a cítila úlevu, když položila kabelku a nákup do prostoru pro nohy a nasedla. Jakmile zavřela dveře, Peter vyrazil a zapnul sirénu.

Sluneční clona na místě spolujezdce byla stažená, a když ji sklápěla nazpátek, zachytila v zrcátku svůj obraz. Nebyla nalíčená ani provokativně oblečená. Vždycky si o sobě myslela, že vypadá obyčejně. Nepůsobila křehce. Měla výrazné rysy. Vlasy po ramena měla sčesané z obličeje, stažené a zastrčené pod límcem dlouhého zimního kabátu, téměř jako kdyby ji to napadlo až později. Jediným rozlišujícím znakem v jejím obličeji byly neobyčejné oči, které měly neuvěřitelně chrpově modrou barvu, kdy zornice zaplavovalo množství oranžových záblesků. To bylo způsobené sektorovou heterochromií, vzácným stavem, kdy oči mají dvě barvy.

Dalším, ne tak trvalým rysem jejího obličeje byl rozseknutý ret, na kterém se právě vytvořil strup. K němu přišla před několika dny,

když se jeden rozčilený opilec bránil zatčení. Necítila strach, když jednala s opilci, a také se nestyděla za to, že ji praštil. Šlo o součást práce. Proč se cítila zahanbeně, když jí dělal sexuální návrhy ten ubožák? On byl ten, kdo měl neradostně sešlé, zaprané spodní prádlo a malé, krátké a tlusté přirození.

„Co to bylo? S tím autem vzadu?“ zeptal se Peter.

„Jen mu nsvítilo jedno brzdové světlo,“ opáčila. Bylo jednodušší zalhat. Cítila se trapně. Zatlačila muže a jeho modrý ford někam do zákoutí své mysli. „Povolal jste na místo činu celý tým?“ zeptala se.

„Samozřejmě,“ opáčil a věnoval jí krátký pohled. „Když jsme spolu domluvili, volal mi zástupce komisaře, Anthony Asher. Ujistil mě, že pokud má tato vražda spojitost s Operací Bolehlav, stačí, když jen řeknu, a budu mít k dispozici veškeré zdroje, které potřebuju.“

Na čtyřku projel kruhový objezd a čtvrtým výjezdem zamířil k parku Crystal Palace. Peter Conway patřil mezi kariérní policisty a Kate nepochybovala, že vyřešení tohoto případu povede k jeho povýšení na superintendanta, nebo dokonce vrchního superintendanta. Peter se stal v historii Metropolitní policie nejmladším, koho povýšili na detektiva šéfinpektora.

Okna se začala zamlžovat, takže přitopil. Oblouk zkondenzované páry na čelním skle se zčeřil a začal mizet. Kate mezi skupinou řadových domků zahlédla osvětlené panorama Londýna. Miliony světél propichující jako špendlíky černé sukno oblohy symbolizovaly domovy a kanceláře milionů lidí. Kate se v duchu ptala, které z nich patří Kanibalovi z Nine Elms. *Co když ho nikdy nenajdeme?* napadlo ji. *Jacka Rozparovače policie taky nikdy nenašla, a to byl tehdy Londýn v porovnání s dneškem docela malý.*

„Získali jste nějaká další vodítka z databáze bílých dodávek?“ zeptala se.

„K výslechu jsme předvedli šest mužů, ale jejich DNA neodpovídala našemu muži.“

„Ten fakt, že na svých obětech zanechává DNA... Nejedná se jen o neopatrnost nebo nedostatek kontroly. Je to stejné, jako kdyby si označoval svoje území. Jako pes.“

„Myslíte si, že chce, abychom ho chytili?“

„Ano... Ne... Možná.“

„Chová se, jako by byl neporazitelný.“

„Myslí si, že je neporazitelný. Ale uklouzne. Vždycky uklouznou,“ řekla Kate.

Zabočili k severnímu vjezdu do parku Crystal Palace. U vjezdu čekalo policejní auto a policista jim máváním naznačil, aby projeli. Jeli dlouhou a přímou štěrkovou alejí obvykle sloužící pěším. Alej lemovaly mohutné duby, ze kterých opadávalo listí a s mokrým pleskáním dopadalo na přední sklo, kde zahlcovalo stěrače. V dálce se mezi stromy tyčil jako štíhlá Eiffelova věž ohromný vysílač rádia Crystal Palace. Cesta se stáčela dolů a končila na malém parkovišti vedle dlouhé a rovné zatravněné plochy vedoucí k zalesněné části. Celá travnatá plocha byla obehnaná policejní páskou. Uprostřed policisté vytvořili druhý, menší zátaras kolem bílého stanu forenzního týmu, který ve tmě zářil. Vedle druhého zátarasu stála dodávka patologa, čtyři policejní vozy a velké bílé doprovodné policejní vozidlo.

V místech, kde se asfalt stýkal s trávou, se ve větru třepotala páska prvního policejního zátarasu. Přistoupili k nim dva uniformovaní policisté – muž ve středním věku, kterému velké břicho přepadalo

přes opasek, a vysoký, štíhlý mladík, který vypadal jako teenager. Kate a Peter ukázali své služební průkazy staršímu z policistů. Přes oči mu visela volná kůže, a když pohledem přejížděl z jejího průkazu na Peterův, připomínal Kate chameleona. Průkazy jim vrátil a chystal se nadzvednout policejní pásku, ale zaváhal a zadíval se na zářící stan.

„Za všechny ty roky jsem nikdy nic podobného neviděl,“ vydechl.

„Vy jste byli na místě činu jako první?“ zeptal se Peter. Netrpělivě čekal, až mu policista nadzvedne pásku, ale nebyl ochotný to udělat sám.

„Ano. Policejní konstábl Stanley Gresham, pane. Tohle je policejní konstábl Will Stokes,“ opáčil a ukázal na mladého policistu, který náhle stáhl obličej, odvrátil se od nich a přes policejní pásku se vyzvracel. „Je to jeho první den v práci,“ dodal a zakroutil hlavou. Kate věnovala mladému policistovi účastný pohled, když se znovu předklonil a začal zvracet. Z pusy mu visely tenké provázky slin. Peter vytáhl z vnitřní kapsy čistý bílý kapesník a Kate se domnívala, že ho nabídne mladému policistovi, ale místo toho si ho sám přitiskl na nos a ústa.

„Chci mít tohle místo činu uzavřené. A nikomu ani slovo,“ nařídil Peter.

„Samořejmě, pane.“

Peter zatřepotal prsty směrem k policejní pásce. Stanley pásku nadzvedl, takže se sehnuli a prošli pod ní. Tráva se svažovala k druhému policejnímu zátarasu, kde čekali detektiv Cameron Rose a detektiv inspektor Marsha Lewisová. Cameronovi bylo stejně jako Kate kolem pětadvaceti. Marsha, starší než ostatní, byla podsaditá padesátiletá žena v elegantním černém kalhotovém kostýmu a dlouhém černém kabátě. Stříbrné vlasy měla krátce zastřižené a její hlas kuřáka zněl drsně.

„Pane,“ pronesli oba unisono.

„Marsho, tak co tu máme?“ zeptal se Peter.

„Všechny vchody a východy z parku jsou uzavřené. Povolala jsem místní poldy, aby tady provedli důkladné pátrání a aby obešli domy v okolí. Už přijala forenzní patoložka a je připravená si s námi promluvit,“ odpověděla Marsha.

Cameron, vysoký a samá ruka, samá noha, se nad nimi tyčil. Neměl čas se převléknout a ve svých džínách, sportovních botách a zelené zimní bundě vypadal víc jako teenager než jako detektiv. Kate letmo napadlo, co asi dělal, když mu zavolali, aby se dostavil na místo činu. Předpokládala, že přijel společně s Marshou.

„Kdo je náš forenzní patolog?“ zeptal se Peter.

„Leodora Gravesová,“ odpověděla Marsha.

Uvnitř zářícího stanu, kde jasná světla plála téměř bolestivě, panovalo horko. Forenzní patoložka Leodora Gravesová, drobná žena tmavé pleti s pronikavými zelenými očima, pracovala se dvěma asistenty. Nahá mladá dívka ležela tváří k zemi v blátivé prohlubni v trávě. Hlavu měla zakrytou průhledným igelitovým pytle, pevně staženým kolem jejího krku. Bledou pokožku měla pokrytou špínou, krví, četnými reznými ranami a škrábanci. Na zadní straně stehen a hýžděch bylo zřetelných několik hlubokých stop po kousnutí.

Kate stála vedle těla a pod kapucí a obličejovou rouškou tlusté bílé forenzní kombinézy se potila. Déšť bušil do napjaté plachty stanu a nutil Leodoru zvýšit hlas.

„Oběť je naaranžovaná. Leží na pravém boku, pravou paži má pod hlavou, levá paže leží rovně a je vytrčená. Ve spodní části zad,

na hýždích a stehnech má šest kousnutí.“ Ukázala na nejhlubší kousance, kde se oddělilo maso. Byly tak hluboké, že odhalily dívčinu páteř. Patoložka přešla k hlavě oběti a jemně ji nadzvedla. Kolem krku byl pevně uvázaný provaz, který se zařezával do nafukujícího se masa. „Všimnete si specifického uzlu.“

„Opičí pěst,“ řekl Cameron, který promluvil vůbec poprvé. Zněl otřeseně. I když roušky forenzních kombinéz zakrývaly kolegům tváře, Kate v jejich očích viděla zděšení.

„Ano,“ přitakala Leodora a držela uzel rukou v rukavici. Zvláštním ho dělala řada protínajících se ovinutí tvořících něco jako kuličku vlny, kterou by strojem bylo téměř nemožné napodobit.

„Je to on. Kanibal z Nine Elms,“ řekla Kate. Slova jí vyletěla z úst dřív, než je mohla zastavit.

„K dalším závěrům dospěju na základě pitvy, ale... ano,“ potvrdila Leodora. Začalo pršet intenzivněji a kapky ještě silněji bušily do střechy stanu. Přestala svírat dívčinu hlavu a jemně ji položila zpátky na místo, kde jí spočívala na paži. „Existují zde známky znásilnění. Jsou přítomny tělní tekutiny, byla mučena, pořezána ostrým předmětem a popálena. Stopy popálení vidíte na jejích pažích a vnitřních stehnech. Vypadají, jako by je způsobil zapalovač z auta.“

„Nebo z bílé dodávky Citroënu Dispatch,“ dodala Kate. Peter po ní střelil přísným pohledem. Neměl rád, když někdo někoho opravoval.

„Příčina smrti?“ zeptal se.

„Musím udělat pitvu, ale mimo záznam bych v této fázi řekla, že se jedná o zadušení igelitovým pytlem. Na obličeji a krku jsou patrné známky petechiálního krvácení.“

„Díky, Leodoro. Těším se na výsledky pitvy. Doufám, že budeme schopní tuto nebohou mladou ženu rychle identifikovat.“

Leodora kývla na své asistenty, kteří přinesli výsuvná nosítka s lesknoucím se novým černým vakem na těla. Nosítka položili vedle těla a jemně na ně mladou ženu přetočili. Její tělo zepředu neslo stopy kulatých popálenin a škrábanců. Bylo nemožné říct, jak vypadá – její tvář pod igelitem působila groteskně a znetvořeně. Měla velké světle modré oči, které se ve smrti mléčně zakalily a jejichž pohled jakoby zkameněl. Výraz v nich způsobil, že se Kate zachvěla. Byl prostý jakékoli naděje. Jako by jí v očích zamrzla poslední myšlenka. Věděla, že umře.

3

Při pohledu na zmučené tělo mladé ženy na Kate padlo vyčerpání a smutek. Měla za sebou dlouhý den. Ale při vyšetřování takových rozměrů se musí postupovat rychle. Jakmile opustili forenzní stan, Kate dostala pověření, aby převzala zodpovědnost za získání výpovědí v Thicket Road, dlouhé ulici plné elegantních, samostatně stojících domů na západní straně parku.

Navzdory faktu, že tým čítal osm policistů, trvalo téměř pět hodin, než prošli ulici. A déšť neustával. Jejich hlavní otázka – *Viděli jste bílou dodávku Citroën Dispatch z roku 1994 a/nebo kohokoli, kdo by se choval podezřele?* – vyvolávala u obyvatel ulice strach a zvědavost. Pátrání po bílé dodávce se stalo častým tématem v tisku, ale policie nesměla detaily případu komentovat. I přesto většina lidí, se kterými Kate mluvila, věděla, že vyšetřuje případ Kanibala z Nine Elms, a měla své názory, otázky a podezření. To vše generovalo další vodítka, která budou muset prověřit.

Chvilí po půlnoci byla Kate se svým týmem odvolána zpět na stanici, kde se měli všichni sejít. Tělo mladé ženy leželo kvůli pitvě v márnici a důkladné pátrání v parku Crystal Palace ztěžovala špatná viditelnost a hustý déšť. Takže bylo řečeno, aby se na noc stáhli a že budou pokračovat zase ráno.

Kolega, se kterým Kate pracovala, nastoupil na autobus směr severní Londýn, takže zůstala na parkovišti sama. Chystala se zavolat si taxík, ale ve vzdáleném koutě zablikala světla, a viděla, jak k ní míří Peter.

„Potřebujete svézt domů?“ zeptal se. Taky byl promočený a unavený, ale Kate mu v duchu přičetla bod, protože se s vervou pustil do práce a neseděl u kávy v doprovodné dodávce. Rozhlédla se po parkovišti. Stály tam tři policejní vozy, ale předpokládala, že patří policistům, kteří si vytáhli krátkou sirku a museli zůstat v parku.

Viděl, jak váhá.

„Není to problém a nechala jste v mém autě tašky,“ poznamenal. Nedostatek nadšení z vidiny, že ji poveze domů, Kate přesvědčil, takže byla ochotnější jeho nabídku akceptovat.

„Díky. To by bylo skvělé,“ odpověděla a náhle zatoužila po teplé sprše, čaji a toastu s pořádnou vrstvou másla a medu. A pak po své vyhráté posteli. Peter otevřel kufr a z tašky z prádelny vytáhl hromadu ručníků.

„Díky,“ řekla Kate, jeden si ovinula kolem ramen a pak si vyždímala vodu z mokrého culíku. Otevřela dveře u spolujezdce a zaznamenala, že její taška s nákupem stále leží na podlaze. Peter otevřel dveře u řidiče a následně přihrádku v palubní desce. Chvíli se v ní přehraboval, vytáhl manuál k autu a svazek klíčů, až nakonec našel krabičku s dětskými ubrousky. Rychle si utřel ruce a pak špinavé ubrousky hodil pod auto.

„Něco pátrání v parku?“ zeptala se Kate.

„Nějaká vlákna, cigaretové nedopalky, bota. Ale je to park... Kdo ví, komu to patří.“

Peter rozprostřel na sedadlo spolujezdce ručník, pak vzal z centrálního panelu termosku a podal ji Kate. Na sedadle řidiče také upravil ručník. Kate ho pobaveně sledovala. Vypadal tak domácky, když se spěšným a podvědomým tábornickým způsobem snažil zajistit, aby improvizované potahy byly úhledné a zůstaly na svém místě.

„Myslím, že jste první člověk, kterého jsem kdy viděla, jak se snaží vytvořit nemocniční koutek na sedadle v autě,“ poznamenala.

„Jsme promočení a tohle je nové auto. Nevíte, kolik sil mě stálo, abych ho dostal,“ opáčil zamračeně.

Ten večer to bylo poprvé, kdy projevil nějaké emoce. Špinavá sedadla v autě mu vážně dělala starost. Kate se ptala sama sebe, jestli se něco takového stane po dlouhé době u policie. Člověk se uzavře před děsivými věcmi, a u maličkostí se zapotí.

Cestou do Deptfordu mlčeli. Kate se dívala z okénka. Bojovala se snahou vytlačit z mysli obrázek mladé dívky, a zároveň si ho chtěla uchovat. Aby nezapomněla její tvář, aby si zapamatovala všechny detaily.

Kate bydlela v přízemním bytě za dlouhou řadou nízkých obchodů hned za deptfordskou High Street. Vchodové dveře byly přístupné přes vyštěrkované parkoviště plné výmolů a Peterovo auto poskakovalo a naráželo do vodou zaplavených děr. Zastavili před jejími dveřmi pod povislou markýzou vedle provozního vchodu do čínské restaurace, kde stála hromada beden s prázdnými lahvemi od nealkoholických nápojů. Reflektory Peterova auta se odrážely od světlé zadní stěny jejího domu a osvětlovaly tak vnitřek vozu.

„Díky za svezení,“ řekla a otevřela dveře. Musela udělat hodně dlouhý krok, aby se vyhnula ohromné louži. Naklonil se a podal jí tašku s nákupem.

„Tohle si nezapomeňte. A zítra ráno v deset na stanici.“

„Tak zatím.“

Vzala si tašku a zavřela dveře. Když v kapse lovila klíč a otevírala dveře, reflektory Peterova auta osvětlily parkoviště. A pak se rozprostřela tma. Otočila se, aby viděla, jak mizí jeho koncová světla. Udělala idiotskou chybu, že spala se svým šéfem, ale když viděla tu mrtvou mladou ženu a věděla, že vrah volně pobíhá někde venku, nezdálo se to být tak důležité.

4

Uvnitř bytu bylo chladno. Malá kuchyň měla výhled na parkoviště a Kate rychle stáhla roletu, než rozsvítila. Dlouho se sprchovala a stála pod proudem vody, dokud znovu necítila teplo v kostech. Poté si oblékla župan a vrátila se do kuchyně. Ústřední topení se činilo a klokotavě pumpovalo horkou vodu do radiátorů, takže se místnost zahřívala. Náhle ji přepadl obrovský hlad, takže z tašky chtěla vytáhnout lasagne do mikrovlnky. Ale nahoře na nákupu ležel svazek klíčů a termoska z Peterova auta. Termosku postavila na linku a zamířila k telefonu na stěně kuchyně, aby mu zavolala na pager. Aby nemusel dojet až domů, než zjistí, že nemá klíče. Chystala se vytočit číslo, když si ale pořádně všimla klíčů v ruce. Byly čtyři, všechny masivní a staré.

Peter bydlel v nově postaveném bytě v Peckhamu. Vstupní dveře byly opatřeny zámkem značky Yale. Jasně si to pamatovala z druhé noci, když ji k sobě pozval na večeři. Předě dveřmi váhala, zírala na zámek Yale a myslela si: *Sakra, co to dělám? Poprvé jsem byla opilá. Teď jsem střízlivá a jsem tady, aby k tomu znovu došlo.*

Klíče v její ruce patřily k těžkým zadlabacím zámkům. Kroužek spojující klíče omotával krátký provázek – tenký, s tkaným červeno-modrým vzorem. Vysoce odolný provaz nebo šňůra. Silný a pevný.

Obrátila smyčku provázku v ruce – na konci byl uvázaný na „opičí pěst“. Vrátila sluchátko do vidlice a zírala na klíče.

Kate měla pocit, jako by se jí místnost pod nohama naklonila a vlasy na zadní straně krku se jí zježily. Zavřela oči a za víčky jí probleskovaly snímky mrtvých dívek z míst činu – pytle pevně utažené kolem krků, které vytvořily vakuum a zdeformovaly jejich rysy. Uvázané uzlem. Otevřela oči a podívala se na klíče s uzlem zvaným opičí pěst.

Ne. Je vyčerpaná a chytá se stébla.

Odtáhla židli a posadila se ke kuchyňskému stolu. Co ví o Petrovi a jeho životě mimo práci? Jeho otec zemřel. Slyšela nějaké fámy o tom, že matka není duševně v pořádku. Je v nemocnici. Dostalo se mu nevalné výchovy, ze které se chtěl vymanit, a je hrdý, že to dokázal. Nadřízení o něm mají vysoké mínění. Nemá přítelkyni ani manželku. Oženil se s prací.

Co když ty klíče patří nějakému příteli? Nebo matce? Hodí se k mohutným dveřím nebo velkému visacímu zámku. Pracují s hypotézou, že vrah potřebuje místo, kde parkuje dodávku a drží své oběti. Skladovací prostor nebo garáž. Kdyby Peter vlastnil skladovací prostor, jistě by se o tom zmínil. Pamatovala si, že si stěžoval na dům, ve kterém bydlí. Říkal, že zaplatil majlant za místo na podzemním parkovišti, které ale nezahrnovalo garáž.

Ne. Byl to dlouhý, stresující den a potřebuje spát.

Klíče položila na linku a z tašky vytáhla lasagne. Odstranila vnější obal, plastovou krabičku vložila do mikrovlnky a navolila dvě minuty.

Ruka se jí nad časovačem zarazila.

Vzpomněla si, jak na stanici přivezli odborníka, skautského vedoucího v důchodu, který jim ve vyšetřovací místnosti vysvětlil, jak

uvázat uzel zvaný opičí pěst. Je výjimečný tím, že ho dokáže uvázat jen člověk s určitou mírou dovednosti. Opičí pěst je na konci provazu ukončena jako okrasný uzel a závaží, takže je snazší s ním hodit. Svě jméno dostal díky skutečnosti, že vypadá podobně jako malá zařatá pěst nebo tlapa.

Lasagne se v mikrovlnce pomalu otáčely.

Penzionovaný skautský vedoucí jim řekl, že většina chlapců se naučí vázat uzly ve skautu. Opičí pěst má malé praktické využití, ale je to uzel vázaný s nadšením. Všichni ve vyšetřovací místnosti se pod bdělým pohledem odborníka pokusili uzel uvázat, ale podařilo se to jen Marše. Peter dopadl příšerně, a ještě si dělal legraci, jak hrozně si vedl.

„Do osmi jsem si neuměl zavázat ani boty!“ vykřikoval. Všichni kolegové ve vyšetřovací místnosti se smáli, takže si v předstíraných rozpacích zakryl obličej.

Klíče byly staré a jen mírně zrezivělé. Někdo použil olej, aby je udržel v dobrém stavu. Provázek se na několika místech leskl a opičí pěst vypadala staře, byla zašlá špínou a nesla stopy oleje.

Kate si okusovala nehty a ani si nevšimla, že mikrovlnka třikrát pípla, aby oznámila, že jídlo je hotové.

Posadila se ke kuchyňskému stolu. Prvními třemi oběťmi byly školačky mezi patnácti a sedmnácti. Všechny byly uneseny ve čtvrtek nebo pátek a jejich těla se našla na začátku dalšího týdne. Všechny oběti byly sportovní typy a ve všech třech případech je unesli cestou domů po škole z tréninku. Únosy byly tak dobře provedené, že vrah musel vědět, kde budou, a čekal na ně v záloze.

Vyslýchali učitele tělocviku ze všech městských čtvrtí a několik jich předvedli k výsledku. Stejně tak i učitele muže, kteří měli na své

jméno registrovanou bílou dodávku Citroën Dispatch z roku 1994. Žádný vzorek DNA neodpovídal. Pak se zaměřili na rodiče obětí a přátele rodičů. Sít se stále rozpínala, jak se rozšiřovaly teorie, jakým způsobem by mohly být oběti spojené s vrahem. Kate si vybavila otázku, která byla napsaná na bílé tabuli ve vyšetřovací místnosti.

KDO MĚL VE ŠKOLE K OBĚTEM PŘÍSTUP?

Hlavou jí bleskla myšlenka, která na ni zapůsobila jako úder elektrickým proudem. Měli seznam učitelů, třídních asistentů, vychovatelů, pomocníků na přechodech, žen, které vydávaly v jídelnách jídlo... Ale co policie? Policisté chodí často do škol, aby tam hovořili o drogách a antisociálním chování.

Při dvou příležitostech ji Peter přesvědčil, aby ho doprovodila do školy, kde se školáky z centra města mluvili o bezpečnosti silničního provozu. Také pracoval na protidrogové prezentaci, se kterou vystupoval v londýnských školách. Kolik škol navštívil? Dvacet? Třicet? Je to vážně tak očividné, nebo je jen unavená a má toho dost? Ne... Peter poznamenal, že navštívil školu třetí oběti, Carly Martinové, měsíc před tím, než zmizela.

Kate se postavila a podívala se do skříněk. Jediné, co našla, byla lahev suchého sherry, které koupila, aby ho nabídla matce, když ji naposledy navštívila. Nalila si notnou dávku do sklenice a pořádně si lokla.

Co když nemají žádné stopy proto, že Kanibalem z Nine Elms je Peter Conway? V hlavě jí vyvstala představa společně strávených nocí, kterou zaplašila, protože o ni nestála. Posadila se a celá se trás-

la. Opravdu má koule na to, aby obvinila svého šéfa, že je sériovým vrahem? Pak si všimla Peterovy termosky stojící vedle mikrovlnky. V autě z ní pil. Bude obsahovat jeho DNA.

Kate se postavila a nohy se jí chvěly. Její kabelka ležela na podlaze u zadních dveří. Musela vynaložit určité úsilí, než rozepnula přezku. V jedné z vnitřních kapes našla nový sáček na důkazy.

Termoska obsahuje Peterovu DNA. Máme DNA Kanibala z Nine Elms. Nepozorovaně bych mohla podat žádost.

Natáhla si čistý pár latexových rukavic a k termosce se přibližovala způsobem, jako by se jednalo o divoké zvíře, které se chystá ulovit. Zhluboka se nadechla, sebrala ji z linky a vložila do sáčku na důkazy, který ihned zapečetila. Pak ho položila na kuchyňský stůl. Měla pocit, jako by zradila všechno, v co věřila. Několik minut stála v tichu a poslouchala, jak déšť bubnuje do střechy. Znovu se napila sherry. Cítila, jak se jí uvnitř těla rozlévá teplo a odplavuje paniku.

Nikdo o tom nemusí vědět. Kdo je diskrétní, aby ho o to mohla požádat? Akbar z forenzního. Jednou na něj narazila, když vycházel z jednoho gay baru v Soho. Byl to trapný moment. Ona šla s nějakým chlápkem a on taky. Druhý den ji večer po práci pozval na skleničku a ona ho ujistila, že jeho tajemství – pokud to tajemství bylo – je u ní v bezpečí.

Hned ráno mu zavolá, termosku mu odveze a nechá z ní odebrat vzorky. Ale jestli se trochu prospí, možná jí to ráno bude připadat jako šílená teorie.

Ozvalo se zaklepání na dveře a Kate upustila skleničku. Střepy a hnědá tekutina se rozprskly po linoleu. Chvilí bylo ticho a pak se ozval hlas: „Kate, tady je Peter. Jste v pohodě?“ Podívala se na hodi-

ny. Skoro dvě ráno. Znovu se ozvalo zaklepání. „Kate? Slyšel jsem, jak se rozbíjí sklo. Jste v pořádku?“ Zabušil na dveře silněji.

„Ano! Jsem v pohodě!“ vyrazila ze sebe přeskakujícím hlasem a dívala se na nepořádek kolem sebe.

„Nevypadá to tak. Můžete otevřít?“

„Jen jsem upustila sklenici na podlahu. U dveří. Co tady děláte?“

„Máte moje klíče?“ zeptal se. „Napadlo mě, že jsem je možná hodil do jedné z vašich tašek.“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Překročila střepy, tiše zahákla řetízek na dveře a otevřela. Mezerou si prohlížela Petera, promočeného, s vyhrnutým límcem kabátu. Věnoval jí široký, zářivý úsměv. Napadlo ji, že jeho zuby jsou tak bílé a rovné.

„Fajn, říkal jsem si, že už jste šla možná spát. Myslím, že máte moje klíče.“

5

Kate zvedla pohled k Peterovi. Parkoviště za ním bylo ztemnělé a jeho auto neviděla.

„Kate, hrozně leje. Můžu jít na chvílku dovnitř?“

„Je pozdě. Počkejte chvílku,“ odpověděla a naklonila se přes střepy, aby z linky vzala klíče. „Tady jsou.“ Položené na dlani mu je podávala. Jejich oči se setkaly. Pak sjel pohledem na opičí pěst na malé smyčce stočené v Kateině dlani. Znovu se na Kate podíval a po tváři mu přelétl rychlý úsměv.

Později Kate přemýšlela o tom, co mohla udělat jinak. Kdyby byla bývala zavtipkovala o tom, že má na klíčích stejný uzel, jaký používá vrah, vzal by si klíče a odjel by domů?

„Jde o moje auto. Píchl jsem. Pak jsem si všiml, že v přihrádce nemám klíče,“ vysvětloval a konečně tak přerušil ticho. Z tváře si utíral dešťové kapky. Klíče si nevzal a Kate dál stála s nataženou rukou.

„Kate, jsem promočený. Můžu jít dovnitř?“

Váhala. Polkla, ale v krku měla sucho.

Opřel se ramenem o dveře a bezpečnostní řetízek se lehce roztrhl. Překročil práh a tím ji donutil, aby se vrátila do kuchyně. Zavřel za sebou. Stál tam a kapala z něj voda.

„Co je?“

Zakroutila hlavou.

„Nic. Omlouvám se,“ opáčila a její hlas zněl skřípavě.

„Potřebuju ručník... Jsem úplně promočený.“

Celá ta situace se zdála být neskutečná. Kate vyšla z kuchyně, zamířila k policím, kde dosušovala prádlo, a vytáhla ručník. V hlavě jí šrotovalo. Musí se chovat normálně. Rozhlédla se po něčem, čím by se mohla bránit. Sebrala malé hladké skleněné těžítko. Jediný předmět, který našla a který aspoň vzdáleně připomínal zbraň.

Když se vrátila do kuchyně, vzduch se jí zasekl v krku. Peter stál uprostřed místnosti a zíral na termosku v sáčku na důkazy na kuchyňském stole. Když se k ní otočil, rysy v obličeji měl stejné, ale vztek ho změnil. Vypadal jako zvíře, které se chystá zaútočit. Oči měl doširoka otevřené, zornice rozšířené a pootevřené rty mu odhalovaly zuby.

Udělej něco! křičel hlas v její hlavě, ale nemohla se pohnout. Ozvala se rána, jak jí těžítko vypadlo z ruky na podlahu.

„Drahá Kate. Kate, Kate, Kate,“ opakoval něžným hlasem.

„Petere. Pane. Ani na vteřinu jsem si nemyslela... Moje práce je vyšetřovat...“

Třásl se, ale když šel k telefonu, pohyboval se klidně. Jediným rychlým pohybem vyrval telefon, stále připevněný v kovovém držáku, ze zdi. Kate sebou trhla, když se drobné hřebíčky, které připevňovaly drát ke stěně, vytrhly a rozlétly se po linoleu. Kabel vyškulil ze zásuvky a telefon položil na linku vedle lednice.

„Je to vtipné. Říkala jsi, že vrah uklouzne... Ty klíče... Ty zasraný klíče.“ Udělal krok směrem k ní.

„Ne, ne. Jsou to jen klíče,“ špitla Kate. Jestli udělá ještě jeden krok, zablokuje jí cestu z kuchyně.

„Ta termoska...“ Zakroutil hlavou a zasmál se. Byl to chladný kovový zvuk, postrádající jakoukoli známku humoru.

Kate se rozběhla do obývacího pokoje, kde se jí nabíjel mobil, ale Peter byl rychlejší. Zezadu ji chytil za vlasy, zatočil s ní a odhodil na vysoké dveře lednice. Bolest jí explodovala ze strany obličeje, ale Peter ji nepustil. Otočil ji za ramena, aby stála čelem k němu, a jednou rukou jí sevřel krk.

„Bydlíš v nebezpečné čtvrti,“ poznamenal klidně a ramenem a levou nohou ji pevně přitiskl na dveře lednice. Pravou rukou jí stiskl krk. Kopla, takže ho zasáhla ze strany do nohy. Pak se mu pokusila zatnout prsty do obličeje a krku, ale použil lokty, kterými jí bránil zvednout paže. „Došlo k vloupání. Vyušila jsi vetřelce. Zpanikařil a zabil tě.“

Jeho prsty sevřely Katein krk větší silou. Nemohla dýchat a jeho obličej, který měla blízko svého, začínala vidět rozmazaně. Šátrala kolem sebe a prsty se dotkla okraje linky. Peter se jí přitiskl na hrudník, takže cítila, jak jí jeho váha vytlačuje zbývající vzduch z plic. Cítila, že jí prasklo jedno žebro, a vykřikla.

„Zajistím, abych to byl právě já, kdo povede vyšetřování případu tvojí vraždy. Tragické smrti stoupající hvězdy policie.“

Kate se kroutila a odtahovala, takže se jí podařilo trochu si uvolnit levou paži. Rukou jela po okraji linky, až našla telefon, který tam Peter položil. Nešvihla velkou silou, ale ostrá hrana kovového držáku se mu odrazila od čela a prořízla mu kůži nad okem.

Jeho sevření na okamžik povolilo, takže ho byla schopná odstrčit. V šoku se zapotácel dozadu a z rány na čele se mu řinula krev.

Kate zvedla telefon v držáku a přistoupila k Peterovi. Střeptý pod bosýma nohama necítila. Peter pozadu vrávorál a plival krev. Vrhla se k držáku na nože, který stál vedle dřezu, a jeden vytáhl.

Nože! Proč jsem nešla po nožích? napadlo ji. Otočila se a rozběhla do obývacího pokoje, ale zakopla. Jak dopadla na telefon, vyrazila si dech. Přetočila se a snažila se vstát, ale zalehl ji a tvrdě ji udeřil do obličeje. Kopala a svíjela se, ale odtáhl ji do ložnice, kde ji hodil na postel. Hlavou se praštila o čelo postele, až jí před očima začaly tančit hvězdičky. Župan se jí rozepnul a pod ním byla nahá. Vylezl na ni. Tvář se mu leskla krví, takže bělmo jeho očí vypadalo narůžověle a růžový úsměv působil maniakálně. Klečel jí na kyčlích, zápěstí jí táhl dolů a přikoval je pod svými koleny.

Zvedl nůž a špičkou čepele jí přešel přes bradavky k pupíku. Zaryl jí čepel do kůže. Ostrá čepel projela masem a svaly břicha velmi lehce. V agonii vykřikla, neschopná pohybu. Bylo děsivé, jak rychle se jí na břiše vytvořila kaluž krve. Klidně otočil nožem a táhl ho nahoru masem břicha směrem k jejímu srdci. Nůž se zasekl o jedno ze žeber.

Peter se k ní naklonil blíž, pootevřené rty odhalovaly jeho růžově potřísněné zuby. Bolest se stala nesnesitelnou, přesto Kate sebrala zbytky sil, svíjela se a bojovala. Uvolnila si koleno a prudce Petera kopl do třísel. Zasténal, spadl z postele a přistál na podlaze.

Kate se podívala na nůž, který jí trčel z břicha. Bílý župan a povlečení byly nasáklé krví. *Nevyndávej ten nůž*, říkal hlas v její hlavě. *Jestli ho vyndáš, vykrvácíš*. Peter začal vstávat, oči měl šílené vztekem a podlité krví. Myslela na všechny oběti, na všechny ty mladé dívky, které si prošly mučením. Hněv jí do těla napumpo-

val adrenalin a energii. Sáhla po lávové lampě stojící vedle postele a těžkou skleněnou lahví plnou oleje a vosku ho praštila do temene hlavy. Jednou, podruhé. A pak znehybněl, podivně se zhroutil, nohy roztažené.

Kate upustila lampu. Bolest v břiše způsobila, že téměř omdlela. Musela vynaložit veškeré úsilí, aby si nůž nevyndala, když kulhala obývacím pokojem a čepel se při každém jejím kroku pohnula. Našla svůj mobil a vytočila 999. Uvedla jméno a adresu a řekla, že Kanibalem z Nine Elms je detektiv šéfinspektor Peter Conway a že se ji právě v jejím bytě pokusil zabít.

Pak telefon upustila a omdlela.

O PATNÁCT LET POZDĚJI

ZÁŘÍ 2010

Bylo šedivé ráno koncem září a Kate si razila cestu písečnými dunami. Na sobě měla černé plavky a plavecké brýle zaháknuté v ohbí pravé paže. Písek byl suchý. Proplétala se rozvlněnými dunami, ve kterých rostla světle žlutá tráva jménem kamýš, a pod bosýma nohama jí praskala tenká vrstva vytvořená jemnými částicemi mořské vody.

Pláž zela prázdnotou a dnes ráno byl příliv daleko, takže než se vlny rozbily, odhalily několik pruhů černých skal. Obloha měla perlově šedou barvu, ale na horizontu se měnila v temný chomáč. Plavání v moři Kate objevila před šesti lety, když se přestěhovala do Thurlow Bay na jižním pobřeží Anglie, osm kilometrů od univerzitního města Ashdean, kde přednášela kriminologii.

Každé ráno, ať bylo počasí jakékoli, plavala v moři. Díky tomu měla pocit, že žije. Plavání jí zvedalo náladu a působilo jako protijed na temnotu, kterou nosila v srdci. Odhalení Petera Conwaye jako Kanibala z Nine Elms ji téměř zabilo, ale následky byly ještě víc devastující. Tisk objevil její poměr s Peterem, což sehrálo podstatnou roli v následujícím procesu. Po patnácti letech měla pocit, jako by sbírala jednotlivé kousky.

Když se Kate vynořila z dun, cítila, že je písek cestou k okraji vodní hladiny mokřejší a pevnější. První vlna se roztránila pár met-

rů od místa, kde se zastavila, aby si nasadila plavecké brýle. Příliv se jí vzdouval u kolen. V těch nejchladnějších dnech ji voda bodala do kůže jako nůž, ale plavala dál. Zdravé tělo opravdu znamená i zdravou mysl. Je to jen voda. Věděla, jaké to je, cítit nůž. Patnácticentimetrová jizva na břiše byla vždy prvním místem, kde pocítila chlad.

Rukama pohladila příliv a cítila šubnutí, když zůstala stát na mokřém písku s pár pramínky zelených mořských řas mezi prsty. Setřásla je, vlasy, které jí mírně začínaly šedivět, svázala a přetáhla si elastický pásek plaveckých brýlí přes hlavu. Další vlna jí narazila do nohou a vzdmula se až k bokům. Obloha potměněla a Kate cítila kapky teplého deště na tváři. Po hlavě skočila do tříštící se vlny. Voda ji obklopila. Začala plavat a silně kopala. Cítila se hladká a rychlá, jako by byla šípem, který proráží příboj pod lámajícími se vlnami. Viděla na dno, kde písek rychle ustupoval skalnatému šeru.

Řev vody zeslaboval a ozýval se s každým čtvrtým tempem, kdy se nadechla, a směřoval k bouři. Dostala se daleko. Plavala proti vlnám, které se valily ke břehu. Zpomalila, otočila se na záda a nechala se unášet, přičemž se zvedala a padala spolu s vlnami. Hlasitě zaburácel hrom. Kate se ohlédla na svůj domov na vrcholu skalnatého útesu. Byl pohodlný, zchátralý a stál jako poslední v řadě domů, které od sebe odděloval dostatečný prostor. Vedle byl surfařský obchod a snack bar, který na zimu zavíral.

Vzduch byl nabitý statickou elektřinou. Bouře se blížila, ale moře se uklidnilo. Kate zadržela dech a ponořila se pod vodu. Síla přílivu, kterou cítila blízko hladiny, se zmenšovala, jak její tělo pomalu klesalo k písčitému dnu. Z obou stran cítila, jak se kolem ní pohybují studené proudy. Tlak stoupal.

Peter Conway nikdy neodplul daleko z její mysli. Někdy ráno, když se vstávání z postele zdálo jako herkulovský úkol, se sama sebe ptala, jestli je pro něj těžké čelit každému jednotlivému dni. Peter zůstane zavřený do konce svého života. Patří mezi sledované vězně, monstra, o která se stará a krmí je stát. Nikdy nepopřel, co udělal. Naproti tomu Kate patří mezi ty dobré lidi, ale tím, že Petera dostala, přišla o kariéru i reputaci a neustále se snažila před následky uchránit normální život. Ptala se, kdo z nich je ve skutečnosti odsouzen na doživotí. Dnes se k Peterovi cítila dokonce ještě blíž. Dnes bude předmětem její první přednášky.

Když jí plíce téměř praskly, Kate dvakrát silně kopl, prorazila hladinu a začala plavat nazpátek. Zahřmělo. Když se přiblížil břeh, klouzala po vzdouvajících se vlnách a cítila, jak jí buší srdce a slaná voda jí do kůže vhání energii. Za zády se jí zvedla další vlna. Chytla ji, a když se roztříštila, voda jí strhla nohy pod tělo a táhla ji k písčitému dnu. Z jízdy na vlně cítila potěšení. Pak pod nohama ucítila písek a opět se dostala do bezpečí souše.

Univerzitní přednáškový sál byl ohromný, zaprášený a jednotvárný, se stoupajícími řadami sedadel, které končily až u stropu. Kate se ráda dívala ze svého místa na malém kruhovém pódiu, jak studenti přicházejí na přednášku. Překvapovalo ji, jak málo si všimají okolí – všichni byli pohlceni svými telefony a stěží zvedli hlavu, když si sedali.

Kate do sálu doprovodil její asistent, Tristan Harper, vysoký, dobře stavěný mladík, kterému bylo něco málo přes dvacet. Měl krátce zastřižené tmavé vlasy a propracovaná tetování na svalnatých předloktích. Oblečený byl v „uniformě“ mužských akademiků

– v béžových plátěných kalhotách a kostkované košili s vyhrnutými rukávy. Jediný rozdíl u něj spočíval v tom, že se vyhýbal světlým mokasínům nebo tmavým formálním šněrovacím botám a dnes si nazul jasně červené kotníkové adidas.

Sklonil se a zkontroloval karusel na diapozitivy, který nainstaloval vedle přednáškového pultu.

„Na tuhle přednášku se těším,“ řekl a podal Kate dálkový ovladač. Usmál se a odešel z pódia. Za vteřinu zhasla světla a přednáškový sál se ponořil do tmy. Ozýval se vzrušený šepot a Kate viděla obličej studentů osvětlené jejich mobilními telefony. Počkala, až se utiší, a pak stiskla tlačítko na ovladači projektoru.

„**KANIBAL Z NINE ELMS**,“ rozzářil se nadpis na ohromném plátně.

Jakmile plátno zaplnila fotografie z místa činu, ozvalo se kolektivní zalapání po dechu. Snímek byl pořízen na autovrakovišti. Nahé tělo mladé dívky leželo na boku v kalném blátě vedle rezavých a napůl sešrotovaných aut. Hromady nepoužitelných vozidel se táhly do dálky a v pozadí se rýsovalo mlhavé londýnské panorama se dvěma komíny elektrárny Battersea. Na vršku hromady aut seděla osamělá vrána a shlížela na tělo mladé dívky. Bláto a skutečnost, že tělo bylo vystavené vlivům počasí, mu dodávaly barvu rzi. Jako by se jednalo o kov. O nějaký malý groteskní předmět, kterého se majitel zbavil.

„Kurz, na který jste se přihlásili, se nazývá *Ikony zločinu*. Název reflektuje, jak jsme my jako společnost posedlí vraždou a sériovými vrahy. Je vhodné, že začínám sériovým vrahem, kterého jsem znala – Peterem Conwayem, bývalým detektivem šéfinspektorem Metropolitní policie, který je dnes známý jako Kanibal z Nine Elms. Dívka

na fotografii je jeho první oběť, Shelley Norrisová...“ Kate vystoupila ze záře promítaného snímku a postavila se ke straně. „Pokud vám tato fotografie připadá děsivá, je to v pořádku. Jedná se o normální reakci. Jestliže chcete studovat kriminologii, budete muset sestoupit z výšin a ušpinit se tím nejhorším, co v sobě lidstvo má. Fotografie byla pořízena v březnu roku 1993 na autovrakovišti v ulici Nine Elms Lane,“ řekla Kate a posunula karusel. Další snímek byl širokoúhlým záběrem na tělo mladé dívky zezadu, které leželo ve vysoké trávě. Nad okolními stromy visela nízká mlha.

„Druhou obětí se stala patnáctiletá Dawn Brockhurstová. Její tělo se našlo v Kentu, v parku Beckenham Place.“ Následující fotografie zachycovala tělo zblízka zepředu. Dívčina tvář chyběla. Zbyla z ní jen krvavá kaše, ve které byla rozpoznatelná pouze část spodní čelisti a řada zubů.

„Kent, který leží na hranici Londýna, má jednu z největších populací divokých lišek ve Spojeném království. Dawnino tělo bylo objeveno po několika dnech a igelitový pytel, jenž měla uvázaný přes hlavu, roztrhaly mrchožravé lišky, které jí také sežraly část obličeje.“ Kate přešla k další fotografii, která zachycovala detailní stopy kousnutí. „Kanibal z Nine Elms své oběti rád kousal, ale protože bylo Dawnino tělo ve stadiu rozkladu, kousnutí byla chybně prisuzována liškám. To zabránilo, aby byly první dvě vraždy okamžitě spojeny.“

Ozvala se rána, jak se sklopilo sedadlo dřevěné židle, a studentka – mladá žena sedící uprostřed posluchárny – spěšně vyběhla s rukou přes ústa.

Kate prošla snímky Peterovy další oběti a skončila u fotografií z místa činu čtvrté oběti, Catherine Cahillové. Kate se znovu ocitla

v té chladné, deštivé noci v Crystal Palace, ve žhnoucích světlech ve forenzním stanu, která zintenzivněla zápach rozkládajícího se masa a současně způsobila, že tráva voněla stejně, jako vonívá v letních dnech. Catherineiny oči zírající skrz igelit, který měla pevně utažený přes hlavu. A po tom všem Peter, který natáhl ručníky na sedadla svého auta v obavě, aby se nezašpinila.

Kate stiskla tlačítko a snímek na plátně se s kliknutím změnil na fotografii Petera Conwaye, pořízenou v roce 1993 na jeho policejní průkaz. Do objektivu se usmíval, na sobě měl uniformu Metropolitní policie a čepici se štítkem. Byl hezký a charismatický.

„Peter Conway. Respektovaný detektiv ve dne, sériový vrah v noci.“

Kate mluvila o tom, jak pracovala jako policistka společně s Peterem Conwayem, jak došla k podezření, že je Kanibalem z Nine Elms, konfrontovala ho a jen tak tak mu unikla.

Další snímek zobrazoval Katein byt po Peterově útoku. Termoska a svazek klíčů ležely na kuchyňském stole, oba předměty označené důkazním číslem. Následovala fotografie starého a oprýskaného nábytku v obývacím pokoji. Pak snímek ložnice – vlhké, odlupující se tapety se skroucenými okraji se vzorem květin ve žluté, oranžové a zelené barvě, manželská postel se změtí krví nasáklého ložního prádla. Chuchvalce ztuhlého oranžového vosku a střepy z rozbité lávové lampy, kterou ho praštila.

„Byla jsem velmi blízko tomu, abych se stala pátou obětí Kanibala z Nine Elms, ale přežila jsem. Život mi zachránili rychle jednáající lékaři poté, co mě Peter Conway pobodal do břicha. Ti mu také vypumpovali žaludek, ve kterém objevili částečně strávené kousky masa ze zad Catherine Cahillové.“